
Doktorka z konce světa

„Moc ráda, děkuju za pozvání.“

„Musíte přijít. Jinak mě Linda zaživa stáhne z kůže.“

Nastartoval a záře linoucí se z palubní desky přičarovala do jeho obličej stíny. Najednou připomínal postavu z hororu. „Díky za odvoz a za zasvěcení do místních poměrů.“ Megan se zachichotala a Milt se na ni spiklenecky zašklebil. „Ráda jsem vás poznala. Určitě se vám brzy ozvu.“

„Kdykoliv budete chtít, Megan,“ odpověděl s nefalšovanou upřímností. „Všeobecnou praxi dělám tak dlouho, že už si ani nepamatuju, kdy jsem s tím začal, a tak už mě skoro nic nepřekvapí. A když se případ nevyvíjí, jak jsem si představoval, můžu svoje chyby vždycky pohřbít. Tak jako dneska.“ Bujaře zamával, zařadil rychlost a zamířil k hlavní silnici.

V úterý večer, po druhém náročném dni v kůži praktického lékaře, si Megan natáhla tepláky a flísovou mikinu, uvařila si čaj a s notebookem na klíně usedla na vetchou pohovku, aby vyřídila maily. Od návratu do Austrálie se jim vyhýbala. Když uviděla, že polovička je od Charlieho, sevřel se jí žaludek.

Většinu poslal den po jejím odjezdu, poslední pocházel ze sobotního dopoledne. Téměř viděla, jak z rozčilených vzkazů syčí pára.

Kroužila kolem nich kurzorem, ale neodvážila se je otevřít. Šestý smysl jí napovídal, že se Charlie neptá, proč odjela a jestli je v pořádku, ale spíš se dožaduje vysvětlení, jakým právem vybrala ze společného účtu půlku peněz a do které čistírny odnesla jeho obleky. Určitě nechybí douška, že rozhodně nebude čekat, až dostane rozum a celá zkroušená se připlazí zpátky.

Zírala do prázdna a čaj bez povšimnutí chladl vedle ní. Megan se v myšlenkách vrátila k posledním týdnům, které v Londýně strávila. Charlieho skoro neviděla. Když mu říkala, že si s ním potřebuje promluvit, mávl rukou

a odsekl, že nemá čas. A tak dala výpověď, sbalila svůj život do několika kufrů, napsala mu stručný vzkaz a nechala se taxíkem odvézt na letiště.

Ačkoliv byla na rozchod připravená, přesto bolel. Studovali s Charliem společně medicínu, chodili na praxi a později bok po boku sloužili na pohotovosti. Stali se oficiálním párem – Charlie Cooper a Megan Kimbleová. Když se Charlie rozhodl pro dráhu chirurga, jako by mu všechno začalo hrát do noty – a ona se přizpůsobila.

Fungovalo to téměř deset let. Kdyby připočítala i dobu studia, tak ještě déle. Zpočátku ji Charlie okouznil, protože byl inteligentní a přitažlivý, a zdálo se, že to dotáhne daleko. Byl její první vážná známost. Brzy si na něho zvykla a připadalo jí snazší zůstat než odejít. Měla se s kým dělit o náklady na bydlení, koho poslat se smetím do popelnice a s kým se čas od času pomilovat. Vnímal ji stejně?

V očích ji pálily slzy. Usoudila, že nechce vědět, co jí Charlie píše. Stačilo si přečíst předmět sdělení: *Co ti sakra přelítlo přes nos? Co si to dovoluješ? Co tomu řeknou lidi?*

Všechny jeho e-maily smazala.

Jak její první týden v Magpie Creeku pokračoval, osvojila si určitou rutinu. Nikdy nebyla ranní ptáče, ale přinutila se vstát v půl osmé, aby si dala snídani a sprchu. Když nad šálkem čaje nespávala moc dlouho, podařilo se jí trochu poklidit nebo dát do pračky várku prádla. Pracovní den začínal v půl deváté vizitou v nemocnici. V půl desáté začínala ordinovat na středisku. Prvního pacienta přijímala v deset.

Ve všeobecné medicíně bylo několik oblastí, kde si nebyla jistá v kramflecích, přestože měla k dispozici internet a další zdroje informací. Nevyčerpatelnou studnicí vědomostí se pro ni stal Milt Burns. Telefon jí vzal vždycky. Nebylo divu, že zakrátko znala z paměti všechna čísla, na kterých ho mohla zastihnout.

„Jak dlouho jste říkala, že se věnujete všeobecnému lékařství?“ otázal se, když mu volala poprvé.

Duť se zasmála. „O tomhle jsem určitě nemluvila, ale pravda je, že moc zkušeností nemám. To je to tak vidět? V Adelaide jsem o víkendech zaskakovala v ordinacích, abych si přivydělala před odjezdem do zámoří, ale to je asi tak všechno.“

„Takže s venkovskou praxí žádné zkušenosti nemáte?“

„Ne, ale vždycky jsem po ní toužila.“

„Aha,“ přikývl, než jí poradil, co by udělal pro staršího pacienta s přetrvávající nevolností, zvracením a bolestmi břicha, u kterého nezabrala předchozí léčba.

„Linda vás zve v sobotu na večeři. Přijedete? Můžeme si popovídat.“

„Díky. Ráda přijímám. Půjčím si služební auto.“

„Výborně. A nic nenoste. Linda vždycky nakupuje jako divá.“

Ve čtvrtek odpoledne Megan poskočilo srdce, když si šla vyzvednout posledního pacienta a uviděla v čekárně Seana Ashbyho. Byl vymydlený a nazehlený – a neuvěřitelně sexy. Podívala se na kartu, kterou jí Julia podala, aby se ujistila, že je jejím posledním pacientem, a zamračila se. Na rozpisu jeho jméno určitě neviděla. Všimla by si toho.

„Poslední pacient se omluvil, tak jsem ho tam šoupla,“ hlásila Julia.

„Seana?“ opáčila úplně zbytečně Megan a v ústech jí vyschlo.

„Zdravím,“ odpověděl s krátkým přikývnutím a následoval ji do ordinace.

„Jak se máte?“ zeptala se s mírně svázaným jazykem.

„Dobře. A vy? Jak jste zvládla první týden?“

„Taky dobře. Pilnou práci.“

„Už jste se zabydlela? Viděl jsem, že jste si pořídila přiblížovadlo.“

Rozesmála se a on od ní nedokázal odtrhnout zrak.

Zvedl dlaň a ukázal jí čistý proužek náplasti. „Ruka je v pořádku. Za pár dnů mi můžete vyndat stehy.“

Olízla si rty a přinutila se vzpamatovat. Je doktorka a on pacient. Tečka. „Co pro vás můžu udělat dnes?“

Pohodlně se opřel a založil si paže. „Přišel jsem na prohlídku. Kompletní. Naposled jsem na ní byl...“ Odmlčel se a sraštil obočí. „Víte, že si ani nezpomínám, jestli jsem někdy nějakou měl?“

„Nikdy vám neměřili krevní tlak, cholesterol a hladinu krevního cukru?“

Zavrtěl hlavou. „Ne. Nikdy jsem nestonal.“

„Takže určitě není špatný nápad všechno zkontrolovat.“ Podívala se do hubené karty a na nově vytvořenou elektronickou. „Koukám, že ve zdejší ordinaci jste nebyl skoro pět let. Chodil jste někam jinam?“

Zavrtěl hlavou.

„Naposled jste tu byl pro prášky na spaní,“ poznamenala.

Odvrátil se a zatahal se za bradu. „Opustila mě žena a moje...“ Odkášlal si. Megan trpělivě čekala. Sean pohodil ramenem. „Řekněme, že jsem to vzal za špatný konec.“

Když si uvědomila, že se víc nedozví, pokračovala:

„Byl jste někdy operován?“

„Pořád mám všechno, co mi pánbůh nadělil.“ Zasmál se hlubokým smíchem, ale oči měl smutné.

„Žijí oba vaši rodiče?“

Zavrtěl hlavou. „Táta umřel před deseti roky na infarkt.“

„A matka?“

„Žije a daří se jí. Předevčírem jsem s ní mluvil. Bydlí v Sydney stejně jako moje sestra Bernie.“

„Máte ještě další sourozence?“

„Ne.“

Vyjmenovala mu chronická onemocnění a on zavrtěl hlavou. „Pokud vím, tak mámě nic nechybí. Po tátově smrti to měla těžké a potýkala se s depresí, a pak znovu před pěti lety.“ Potřásl hlavou, jako by se chtěl zbavit ošklivé vzpomínky.

„Kolik bylo vašemu otci, když zemřel?“

Sean se zamračil. „Šedesát.“ Poznamenala si to do karty.

„Fajn. Pojdte si stoupnout na váhu.“

Zul si boty a poslušně jí vyhověl. „Devadesát dva kilogramy,“ hlásila.

„Zůstaňte, kde jste, abych vás mohla změřit.“

Opřel se o stěnu. Musela si stoupnout na špičky a přistihla se, že zadržuje dech. „Sto osmdesát osm centimetrů. Můžete se about.“

„Kolik je to ve stopách a palcích?“ Sedl si, aby si natáhl okopané pracovní boty.

„Šest stop, dva palce.“ Zadala údaje do počítače a počkala, až spočítá BMI. Věděla, že nadváhu nemá. Jeho fyzický stav je perfektní.

„Index vaší tělesné hmotnosti je dvacet šest,“ oznámila a vysvětlila mu, že je to sice trochu nad normálem, ale v pořádku, protože nemá na těle ani gram přebytečného tuku. Zvedla stetoskop a manžetu na měření krevního tlaku. „Vyhrňte si rukáv,“ nařídila mu a lámala si hlavu, jak mu změřit tlak, aniž by se dotkla jeho kůže.

„Sto dvacet pět na osmdesát,“ hlásila vzápětí.

Zvedl obočí. „A?“

„V normálu.“

Zakřenil se. „Myslel jsem, že ho budu mít vyšší,“ prohodil a Megan se odvrátila, aby neviděl, jak rudne.

„Poslechnu si vaše srdce a plíce,“ prohlásila. Slyšela, jak se rozbušilo to její. Cítila ho až v krku.

„Mám si svléknout košili?“ zeptal se nevinně.

„Ne,“ odpověděla přiškrčeně a on si přestal rozepínat knoflíčky. Vklouzla stetoskopem pod nažehlenou látku a zadržela dech. Nepochybovala o tom, že jedině, co uslyší, bude její vlastní rozbouřený tep.

Přiložila mu zvoncový konec stetoskopu na prsa a Sean se zachvěl. „Dýchejte. Nádech, výdech. Předkloňte se.“ Sean jí chtěl co nejrychleji vyhovět a ve spěchu do ní drcnul ramenem. Megan udiveně sykla.

„Promiňte,“ kál se. Jenom zavrtěla hlavou a dál poslouchala.

„Zdá se mi všechno v pořádku, ale měl byste si nechat změřit cholesterol a EKG vzhledem k tomu, že váš otec zemřel v relativně mladém věku na infarkt.“

Sean si zapínal košili.

„Požádejte Julii, ať vás objedná do nemocnice na EKG. Tam vám vezmou i krev.“ Vytiskla doporučení, podepsala je a předala mu ho. „Na odběr přijďte brzy po ránu a nalačno.“

„Díky, doktorko.“ Zastrčil formulář do kapsy u košile.

„Určitě se tam dostavte, Seane,“ domlouvala mu vážně. „S ohledem na vašeho otce patříte do rizikové skupiny. Bude dobré vědět, jak na tom jste.“

„Oukej, zařídím se podle toho.“

„Ještě něco pro vás můžu udělat?“

Svěsil koutky. „Nic mě nenapadá.“ Odkášlal si a zvedl se. „Díky, Megan. Když jsem viděl, co se stalo Robovi, trochu mě to nakoplo. Pořád mám před očima jeho boty, jak mizí za dveřmi pohotovosti.“

„Není zač. Hlavně nezapomeňte na ty krevní testy. Výsledky jsou většinou k dispozici do druhého dne. Stačí zavolat.“ Vyprovodila ho až na recepci. Snažila se na něho moc necivět a nic si nepředstavovat.

V sobotu v podvečer se Megan vydala do Potters Junction. Zapadající slunce proměnilo věže obilných sil v zářivé zlato. Potters Junction bylo větší než Magpie Creek, a když projížděla hlavní ulicí, uvědomila si, že je tu dvoj-

násobek vymožeností, včetně železářství a klasické lékárny – ne jen pobočky jako v Magpie Creeku, kam tři odpoledne v týdnu dojížděl lékárník.

Burnsovi bydleli poblíž centra ve staré kamenné vile s předsunutou verandou, kde ji přivítal Milt poté, co zaklepala na přední dveře.

„Tady vepředu bývala ordinace, než nemocnice nechala postavit zbrusu novou,“ poučil Megan a zval ji dál. „Teď je z ní něco jako vejminek, když nás přijedou navštívit děti.“

Vstoupila do široké chodby s naleštěnými prkny, jejímž prostředkem se táhl dokonale natažený běhoun, na nějž jako by dohlížela starožitná šatní skříň.

Následovala hostitele do prostorné kuchyně, na kterou navazoval prostorný obývací pokoj.

„Před mnoha lety, když Jim Turnbull odešel do důchodu, se mluvilo o centralizaci zdravotní péče. Proto to nové středisko. Ale pak se v Magpie Creeku usadil Steve Durrant. Nějakou dobu jsme tu měli ještě jednoho praktika, ale teď tu straším jenom já. Plán na centralizaci zašel přirozenou smrtí.“